

Blod

Vanessa ville slå huvudet mot fönstret. Jättehårt, så hårt att glaset skulle splittras i en miljon små bitar och det skulle vara blod överallt. Tjockt och rött, på stolen och på den ljusblåa klänningen hon bar. Hon ville slå huvudet så hårt mot fönstret att hela skallen skulle spricka. Då kanske han skulle ändra sig, tänkte hon. Då kanske han skulle ta henne tillbaka, när han såg hur hon blödde för honom.

Hela livet hade Vanessa älskat Erik, hon hade gjort allt för att få hans uppmärksamhet, gjort allt för att bli hans käreasta. Hon hade berättat för alla att de var tillsammans redan innan deras första kyss, så att ingen skulle försöka komma emellan. Hon visste vad hon behövde göra för att få bära hans ring på sitt finger. Efter varje lunch i skolan gick hon till toaletterna, och stack fingrarna i halsen tills hon kräktes. Hon ville behålla sin nätta figur, ville vara åtrådd av alla. Hon ville att Erik skulle se att andra män också ville ha henne, då skulle han aldrig våga lämna hennes sida. Han skulle inte vara så dum.

Vanessa tittade ner på diamantringen på sitt finger, den glänste fortfarande, men det gjorde inte hennes ögon. De var trötta och matta, de hade tappat lite av sin gröna färg. Hon vågade inte lyfta sin blick, hon ville inte möta Eriks. Luften kändes tjock runt dem, stämningen var tryckt. "Skriv bara på." Suckade han, och drog lite i sin svarta slips. "Snälla, Vanessa, jag ber dig." "Jag vill inte." Sa hon tyst. Framför henne låg skilsmässopapperna, de stirrade på henne, hånade henne. Hon ville riva upp dem allihop, slänga dem i elden och titta på medan de blev till aska.

Erik ställde sig upp hastigt, och gick fram till fönstret. Utanför öste regnet ner, sköljde gatorna och tvättade bort alla spår från gårdagen.

"Varför måste du göra allt så jävla komplicerat?" Suckade han irriterat. "Skriv bara på papperna." Han vände sig mot henne, hans kastanjebruna hår hade börjat grånat.

"Nej!" Hon ställde sig upp, tog sina vita handskar från bordet och tittade på honom ledsamt.

"Du älskar mig, det vet jag att du gör. Du kommer aldrig kunna leva utan mig." Sa hon, och tog några steg närmare. Med ett sorgset leende, höll hon upp ett glas whiskey och satt det i hans hand. Han bar ingen ring längre, och hans fingertoppar var nu gula av nikotin.

"Jag kommer tillbaka när du har tänkt över det här, och insett att detta är rena galenskapen." Log hon och vände sig om för att gå. Erik behövde uppenbarligen tid för att tänka på detta. Han visste ju att de var ämnade för varandra.

Erik röt till, han kastade glaset mot den vita dörren med all kraft han hade, tills glasbitarna flög omkring dem, och whiskeyn rann ner för de blommiga väggarna.

"Fan ta dig, Vanessa! Jag älskar dig inte, det har jag inte gjort på år. Jag *hatar* dig och allt ditt konstanta drama!" Skrek han. Hans käke var spänd och blodådrorna pulserade aggressivt på halsen och i tinningarna. Vanessa ryckte till, och hennes ögon vidgades.

"Kan du bara skriva på de förbannade papperna, så jag kan ta Amanda till min hustru istället?"

Vanessas hjärta stannade för ett ögonblick, och blodet inuti henne kallnade. All färg från hennes ansikte försvann, det rann ner och samlades i en pöl på golvet, tillsammans med hjärtat som hon skurit ut för Erik. Det låg där emellan dem, alldeles öppet och sårbart, utan något skydd alls.

"Amanda?" Viskade hon. Hon bet sig i läppen tills hela munnen smakade järn. Amanda var den unga brunetten med gluggen mellan tänderna, och den stora bysten. Hon som blev Eriks assistent för bara några månader sen. Vanessa hade aldrig gillat henne, hon tyckte att hon skrattade för högt och bar för korta kjolar.

Erik svarade inte.

Vanessa tog sin väska och skyndade sig ut från huset. Allting blev suddigt, det snurrade, gjorde

henne illamående. Amanda, den slynan. Varma tårar rann ner för hennes rosiga kinder, och hon kände hur hela hennes värld föll isär. Det tryckte hårt mot bröstet, hon kunde knappt andas. Hon ville skrika, ville slita loss håret, ville skära halsen av sig.

Det kändes som om natten aldrig skulle ta slut. Vanessa satt på fönsterkarmen av sitt gamla barndomsrum, hon tryckte huvudet försiktigt mot det kalla glaset, tittade upp mot den becksvarta himlen. Hon letade efter stjärnor, ett ljus, men det fanns inget alls. Bara mörker. Hennes händer var så hårt knäppta att knogarna vitnade, och hon bad desperat. Hon letade febrilt efter något slags lugn, men det var som om något djupt inom henne hade gått sönder. Något hade brustit. Hon behövde hans närhet, hans mjuka hud och hans värme. Han var som heroin för henne. Hon kunde inte leva utan honom, hon var tvungen att hitta en lösning. Hon blundade hårt och tänkte, och till slut klickade något.

Vanessa gick ut i bara nattlinne, skorna satt löst på fötterna medan hon skyndade sig ner för de våta gatorna. Hjärtat satt i halsgropen hela vägen, hon visste inte hur fort hon skulle komma fram. Hon förstod nu, allt var så logiskt. Det var ett test, det måste det vara, tänkte hon. Erik ville inte skiljas, det är klart att han inte ville. De älskade ju varandra, de var själsfränder. Han hade ju bara hittat på allt det där med Amanda, han ville att Vanessa skulle komma springande tillbaka. Hon förstod det nu. Han testade henne.

Vanessa öppnade dörren hastigt och klev in, hon sparkade av sig skorna med ett stort hetsigt leende. Hon var fylld av glädje och lättnad, hon förstod nu.

När hon kom in i hallen till sovrummet stannade hon tvärt. Något var fel. Bakom dörren kunde hon höra dem, Amanda och Erik, hur de skrattade och kysstes. Vanessa förstod inte, det var ju inte så här det skulle vara. Det skulle ju inte vara sant. Hennes hjärta slog hårt, det kändes nästan som om det skulle hoppa ut. Hon hörde det, högt, högt, högt i öronen, som trummor, eller en bomb som snart skulle detonera. Avundsjukan växte sig till en stor klump i hennes mage, den åt upp alla hennes organ, och spred sig genom blodet som ett virus, enda upp till huvudet. Hon kunde inte tänka klart, hon var tvungen att göra något, var tvungen att ställa allt till rätta.

Vanessa tittade sig omkring, blicken var tom och djurlik. Hon fick syn på det mörka skrivbordet som stod lite längre bort i hallen, hon log belåtet medan hon öppnade skrivbordslådan. Där längst in bland brevpapper och gem, låg en svart nätt pistol. Utan den minsta tvekan, tog hon den i handen och laddade den snabbt. Blodet rusade i hennes ådror, och hon kände sig mer levande än vad hon någonsin hade gjort förut. Hon skulle ta tillbaka det som tillhörde henne.

Med ett svep, öppnade hon dörren. Dörren till sitt eget sovrum. Hon hade valt allt i det här rummet, tapeter och gardiner, till och med de vita lakanen som nu täckte Erik och hans andra kvinna. Amanda skrek när hon såg Vanessa, högt och gällt. Det var som en film alltihop, tänkte Vanessa, och drog avtryckaren. Hon log smått, det regnade blod och hjärnrester från taket. Hon vände blicken mot Erik, hans grova ansikte var vitt, ögonen var uppspärade och han var helt förstelnad av skräck. Amanda låg livlös och kall bredvid honom, hennes putiga läppar nu blå.

“Så.” Suckade Vanessa lättat, och satt sig ner på sängkanten. “Nu finns det inga distraktioner, bara du och jag, för alltid. Så som det ska vara.” Ett lugn sköljde över henne, det fick hela kroppen att domna. Erik stirrade på Vanessa, han kunde se vansinnet i hennes ögon, det dansade i hennes irisar. Vanessa log mot honom, blodet på sängen var fortvarande varmt, det skulle nog gå bort i tvätten.

“Ja...” Erik andades långsamt, spände blicken i hennes. Han tog båda hennes händer i sina, och

hon lät pistolen falla i knät. Allt var så rätt nu, allt kändes så bra. Nu kunde de vara tillsammans igen.

“Blunda då.” Sa han, rösten höll knappt ihop. Vanessa log stort och blundade hårt. Erik bad henne alltid att blunda när hon skulle få något fint, som ett armband eller en ros. Men istället så tog han kvickt pistolen från henne, stoppade den i munnen, och avfytrade den. Vanessa spärrade upp ögonen, och skrek högt. Hennes tårar forsade ner för kinderna, precis som blodet forsade ur Eriks mun. Paniken högg i Vanessa, den strypte henne, krossade hela hennes väsen.

“Nej!” Skrek hon, och grep tag i hans axlar. “Snälla...”

Hon höll i honom, försökte desperat skaka liv i honom, men det var för sent, livet hade redan lämnat honom.

Vanessa snyftade och hulkade, tårarna gjorde allting suddigt. Hon kunde inte titta på honom, ville inte se. Hans en gång vackra ansikte, var nu trasigt och förstört. Erik hade lämnat henne. Lämnat henne för att följa med Amanda in i det andra livet. Det var slutet på all hennes lycka, hon var nu fördömd till ett liv utan honom. Hon kunde inte leva så, kunde inte leva utan honom. Hon tittade sig omkring i förtvivlan, torkade av blodet från sin händer på nattlinnet, och tog upp pistolen. Hon pressade den mot pannan och bad att hon skulle få komma tillbaka till Erik. Hon tog hans hand i sin egen, smekte den försiktigt.

“Jag gör vad som helst, jag säljer min själ till Satan.” Viskade hon. “Jag gör vad som helst, bara ta mig till honom. Snälla.” Hon höll andan, räknade till tre, och sen drog hon avtryckaren. Det var en skarp och omedelbar smärta, så olidlig att den knappt kunde existera alls. Den slet sönder henne från insidan. Till slut började lugnet bedövat rinna ner genom henne, som honung, långsamt och lent. Hon kände inte längre Eriks hand i hennes, och med sina sista hjärtslag insåg hon att hon aldrig skulle få hålla hans hand igen. När ljuset försvann från hennes ögon, skulle hon lämnas ensam i avgrunden för evigt.

När solen gick upp den morgonen, och letade sig in genom persiennerna, låg dem där alla tre i sängen. Bleka och kalla, intrasslade i de blodiga IKEA lakanen. Kvar fanns ingen värme, eller hopp, ingen kärlek eller hat. Deras liv och deras historier hade suddats ut. De var nu endast kroppar som snart skulle kasseras, och deras namn skulle för evigt endast vara förknippade med tragedin, där i den vita villan.